

Les porteres contra certs «intel·lectuals»

Pertanyien a una cultura en vies d'extinció; parlaven una llengua, la castellana, que s'estava morint

Vint-i-cinc anys després de la mort de Montserrat Roig (<http://www.catorze.cat/grans/temes/904/25/anys/sense/montserrat/roig>), com a homenatge i reivindicació d'una autora necessària, recuperem cada setmana un article de l'escriptora, il·lustrat per Cristina Losantos (<http://www.cristinalosantos.com/>).

Il·lustració: Cristina Losantos

Un bon dia van arribar a Catalunya dos mil tres-cents intel·lectuals. Eren gent culta i preparada, cosmopolita, coneixien diverses llengües i sentien una gran curiositat pel món on vivien.

Però aquests intel·lectuals pertanyien a una cultura en vies d'extinció. No tenien premsa, ni ràdio, ni televisió. Parlaven una llengua, la castellana, que s'estava morint, si deixem de banda alguns indígenes dispersos en unes terres àrides i on no hi plou mai. Aquests dos mil tres-cents intel·lectuals, doncs, van anar a raure a Catalunya, un país clos en ell mateix però superpoderós, on només ensenya-ven en català a les escoles, on tota la premsa i els mitjans de comunicació eren en aquesta llengua. Els intel·lectuals es van trobar amb la primera sorpresa: en travessar el riu Ebre, els esperaven els Mossos d'Esquadra, els quals els obligaren, si volien entrar a Catalunya, a pronunciar sen-se error ni entrebancs allò de ?setze jutges d'un jutjat...?. Els dos mil tres-cents intel·lectuals superaren la prova, però notaren una petita esclatxa dins el seu cervell: els científics ho diagnosticaren com diglòssia. Els digueren, també, que a Catalunya això de parlar en català era sinò-nim de parlar en cristià.

Desesperats, aquests dos mil tres-cents intel·lectuals, de reconeguda anomenada arreu del món, van començar a formar petits grups clandestins per a defensar la seva mal-tractada llengua. Esparverats, van adonar-se que cap peri-òdic de Catalunya no els donava cabuda, que cap ràdio no els cridava per entrevistar-los, que cap director d'escola o d'institut no els volia donar feina. Van començar a morir-se de gana mentre els col·legues que ensenyaven en català vi-vien com uns déus, voltats de pells i tot fent olor de Chanel.

Amb aquestes, van escriure un patètic manifest on mos-traven una gran preocupació davant de la liquidació de la seva llengua. I era un manifest escrit amb l'altruisme i la generositat de tot intel·lectual que té una ètica. És clar que no se'ls va ocórrer d'escriure un manifest en defensa de la Constitució, de la democràcia i de la llibertat, perquè eren uns moments en què aquestes tres coses no perillaven, sinó que eren ben sòlides, tothom hi creia, eren cosa feta.

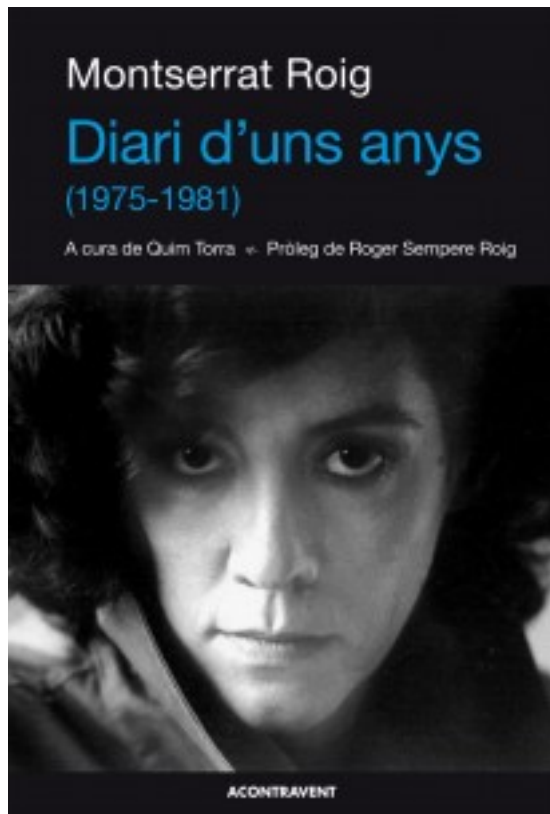
I així fou com Catalunya es convertí en el país occiden-tal amb més intel·lectuals per metre quadrat i, alhora, un exemple de repressió i persecució. La llengua catalana va fer desaparèixer la castellana i s'inventà unes noves cambres de gas. Aquests intel·lectuals hi entraven tot cantant *El ví-rolai* i amb un sabó de la casa Puig a la mà.

Aquest manifest ha estat trobat per uns historiadors que avui habiten al planeta Mart i, gràcies a la informació que aporten aquests intel·lectuals, els nous científics han pogut fer-se una idea ben justa i versemblant de com era la Catalunya de 1981.

La veritat sempre torna a resplendir, com deia aquell. La llàstima és que els amos de les paraules sempre són els mateixos. I també, com deia Espriu, ?Talli qui talli el baca-llà, una sempre es queda de portera?.

Que cadascú en tregui la lliçó que vulgui. Així sia.

Avui, 17-3-1981

Article inclòs en el llibre

Montserrat Roig

Diari d'uns anys (1975-1981) (<http://www.acontravent.cat/llibre.php?id=41>)

© dels articles: hereus de Montserrat Roig

© foto coberta: Pilar Aymerich

© d'aquesta edició: A Contra Vent Editors, 2008

14 pensaments de Montserrat Roig, aquí

(<http://www.catorze.cat/noticia/2320/montserrat/roig/vida/llibres>) .